

האודישן - מונודרמה

מאת רועי מליח רשף ולנה פוגוסוב

אנה:

חוץ. לילה. גשם. סימטה חשוכה מאחורי כניסת השחקנים לתיאטרון הגדול של העיר. שחקנית צעירה ונאה, כלומר יפה, יפה מאוד, עומדת בקור ומחכה לבמאי התאטרון שיצא החוצה. היא לבושה בבגדיה היפים ביותר, שיערה אסוף והיא מאופרת בקפידה. היא רטובה! מחשבות בראשה מבקשות לחזור הביתה מהר ולהחליף לבגדים יבשים, אבל היא לא נכנעת למחשבות כדי שלא תפספס את הבמאי הנערץ. היא מחליטה לקפוץ קלות מצד לצד כדי להתחמם, מגלגלת לעצמה סגרייה ומשננת את הטקסט אותו תאמר לבמאי: "היי, היי! קוראים לי אנה דרימר ואני אוהבת אותך...", לא, לא אוהבת. אוהבת זה לא טוב. "אני מעריצה שלך..." מעריצה? מה אני בת 16? "מעריכה?" או! מעריכה זה טוב. "אני מעריכה מאוד את העבודה שלך ואם תוכל להקדיש לי חמש דקות מזמנך אשמח לעשות אצלך אודישן". רעש חזק קוטע את מחשבותיה ואור לבן שבוקע משמאלה מעיד על דלת התאטרון שנפתחה. מתוך הדלת יוצאים להם ארבעה אנשים בסדר הזה: שחקנית. נקרא לה "שחקנית א", נמוכה, מתוקה, חביבה, חייכנית, תמיד שמחה. אבל כולם יודעים שהיא חוזרת הביתה, דופקת את הראש בקיר ונרדמת בוכה לכרית.

"שחקנית ב"- גבוהה, רזה ומגושמת, תמיד נראית קצת אבודה, קצת מסכנה, כאילו היא לא כל כך מבינה מה קורה סביבה, אבל היא זורמת עם מה שקורה.

ו... "שחקנית ג"- יפה. יפה יפה יפה יפה (מתקנת) סימפטית. נראית בסדר. תמיד בשליטה. תמיד באיפוק, מלכת הכיתה, כולם אוהבים אותה. אבל בעיקר- היא חכמה. כי איכשהו, לא ברור איך, היא מצליחה להסתיר טוב מאוד את חוסר הכישרון שלה וגם את העובדה שהיא לא נחמדה בשום צורה. גם יש לה נטייה לפלרטטנות. בעיקר עם אנשי מפתח, והיא בטוחה בטוחה בטוחה בטוחה שאף אחד לא יודע שהיא שוכבת את דרכה בשביל תפקיד. סליחה.

ו... אחרון חביב... "מר במאי"- גבוה, בעל כרס קטנה, שומר על תסרוקת שנות השבעים שלו למרות שכבר אין לו שיער... מבטו תמיד מלא משמעות. כאילו תמיד הוא נמצא ברגע כזה, בדיוק ברגע כזה, שבו הוא חשב על משהו מבריק.

כולם הולכים, מרוצים, שמחים, מעמידים פנים שהחיים נפלאים. עכשיו, השחקנית הצעירה שלנו, רואה את כל זה, בפנים היא מעדיפה שהוא יהיה לבד. אבל זה המצב ועם זה היא תתמודד. היא ניגשת אליו ואומרת "היי"

"הבמאי" לא שומע אותה. באופן כללי הוא לא שומע כל כך טוב.

"היי!" היא אומרת שוב מרימה את קולה.

הוא מבחין בה. "אה, היי" הוא מחייך, חיוך יבש כזה. ומסתובב חזרה לבנות... סליחה, לשחקניות שלו.

"שחקנית ג" אומרת: "מי זאת?!" וכולם צחקו.

השחקנית הצעירה לא מוותרת. "היי! אהמ... קוראים לי אנה דרימר."

הוא עוצר. זה בדיוק מה שהיא רצתה. "סליחה?"

"אנה, קוראים לי אנה דרימר, ואני שחקנית."

"כך?"

"כן. ורק רציתי לומר ש..." היא לוקחת נשימה עמוקה, "רק רציתי לומר שאני אוהבת אותך...! זאת אומרת, מעריצה אותך, זאת אומרת מעריכה אותך! זאת אומרת, לא אותך, את העבודות שלך. כלומר גם אותך אבל אותך אני לא מכירה. אני כן מכירה את העבודות שלך. אי לכך, אני מעריכה את העבודה שלך. הייתי בכל ההצגות, "השחף", "הסערה", "טרטיף" ו"אמא קוראז" זאת הייתה ההצגה הכי טובה שראיתי בתיאטרון... הבימוי! התאורה! התלבושות! המשח..ק גם היה שם!

"תודה רבה" הוא אומר, קוטע אותה: איך אמרת שקוראים לך?"

"אנה, אנה דרימר. אני שחקנית."

שחקנית ג' מתערבת שוב ואומרת "עוד אחת." השחקנית שלנו זועמת, הנחיריים שלה מתנפחים. "עוד אחת? אני לא עוד אחת! אני הרבה הרבה הרבה יותר מסתם עוד אחת חתיכת כלבה זונה מטומטמת! ואם עוד פעם אחת תגידי שאני סתם עוד אחת אני נשבעת לך שאני אקרע לך את השיער מהראש." היא לא אומרת את זה, היא רק חושבת את זה. תנשמי, תנשמי, תנשמי, תזכרי מה שראית בסרטים. מי שרוצה מצליח, מי שמעז מצליח. יש לך מטרה, את פה ואת לא תתני לשום דבר להרוס לך! "רגע!" היא צועקת, מזנקת וחוסמת את דרכו של הבמאי. "הוא לא עושה אודישנים מתוקה". תנשמי, תנשמי, תנשמי. יש לך מטרה, הבמאי הוא המטרה.

"אני יודעת. אבל אני אשמח מאוד אם תוכל להקדיש לי 5 דקות מזמנך. רק 5 דקות. זה כל מה שאני צריכה. אתה לא תתחרט. אני טובה, אני ממש ממש טובה. חמש דקות."

היא מסתכלת לו לתוך העיניים, מחפשת רמז לתשובה. אבל הוא לא אומר שום דבר. תיק, תיק, תיק. תק. הזמן לא עובר. נו תגיד משהו?
"את לא מוותרת, מה?"

שמתחברות ויוצרות הרמוניה מושלמת. ועוד כמה דברים שהיא עשתה כמו כל השחקנים חימום קולי, חימום גופני, אמרה את הטקסט בצורות שונות, עד שהייתי בטוחה שעשיתי כל מה שני יכולה כדי להיות הכי מוכנה. אווה! חוץ. יום. שמש. היא עומדת מתחת לתיאטרון. היא נכנסת בכניסת השחקנים אומרים לה לעלות לקומה רביעית. לחדר חזרות. היא עולה במעלית והמילים של הטקסט רצות לה בראש.

(לחישות של המילים של המונולוג נשמעים ברקע.)

"חדר החזרות" והנה הוא יושב שם "מר הבמאי"
שלום, שלום, קצת חיוכים ואז הוא אמר "על מה נעבוד היום?"
"ליידי מקבת."
"פששש... בחירה נועזת!" הוא לא אמר את זה אבל זה היה ברור שזה מה שהוא חשב. "בבקשה, תתחילי כשאת מוכנה"
"בואו רוחות הממונים על מזימות קטלניות
החליפו את מיני, מלאו אותי מראש ועד כף רגל, עד גדותי, אכזריות אימים!
עשו לי דם סמיך, שלא תחלוף בו חרטה,
שום רגש של מוסר כליות נלוז אל יערער בי את נחישותי, אל יעמיד מכשול
לפעולתה!

היא הייתה חדה, חזקה, מוכנה כמו שאף אחד לא היה מוכן. היא ידעה בדיוק מה היא עושה. הגוף מכוונן, הקול מדויק, כל תנועה מחושבת.

בואו, מלאכי הרצח, אל שדי, הפכו את החלב למיץ מרה,
קרבו אלי שלוחים בלתי נראים של כל פגעי הטבע!

בוא אלי, ליל אופל לוט עשן של גהנום,
עשה שסכיני החד את פי הפצע לא יראה, ומשמים לא יציץ,
מתוך שמיכת החשיכה מי שיצעק 'די, די!' "

דממה. שקט. היא סיימה את המונולוג. היא הרימה את מבטה והסתכלה לו
בעיניים. זה היה רגע קסום. הם היו שניים, לבד בחדר, הוא ראה אותה והיא
ראתה אותו. הוא לא זז מהכיסא. הוא לא יכול היה להסיר ממנה את המבט.
הוא נמשך אליה, לכוח שלה, לעוצמה.

"וואו! את שחקנית נפלאה!... איפה התחבאת?"

היא ידעה שהיא עשתה את זה, היא ידעה שכל החלומות שלה יתגשמו. שכל
החיים שלה הולכים להשתנות מעכשיו. וששום דבר לא יחזור לקדמותו.

כעבור ארבעה ימים היא קיבלה מייל קצר "שלום אנה, שמחתי לפגוש
ולהכיר אותך. לצערי אין לי תפקיד להציע לך"

(משתנה התאורה)

נו?

אז עכשיו אתה זוכר אותי? תמצמץ פעם אחת ללא, פעמיים לכן. (הוא
ממצמץ פעמיים) יופי. אני שמחה. (פאזזה) יורד לך דם, מהמצח. אל תדאג, זה
בטח יפסיק עוד מעט. אני ממש מצטערת על זה. בכלל אני מצטערת על
הכול. באמת. אבל אתה מבין, לא ממש השארת לי ברירה. אל תנסה לדבר,
אתה לא ממש תצליח. אה אגב, אני מצטערת גם על זה... פשוט צרחת כל
הדרך אז אני... הזרקתי לך אקונומיקה למיתרי הקול. הדברים שאפשר ללמוד
היום באינטרנט. בכול אופן, אני לא יכולה להרשות לעצמי שיפריעו לנו.

(נאנחת) זה לא היה פשוט לעשות את זה, אתה יודע, אתה לא הבן אדם הכי רזה בעולם. הייתי צריכה להשתמש במנה כפולה של כדורי שינה. אתה שותה יותר מדי קפה. אמרו לך את זה פעם? יכול שהשילוב בין הקפאין לכדורי השינה הוא זה שגרם לך להתעורר בדרך, אני לא יודעת. (פאוזה) אז אתה בטח שואל את עצמך למה אתה פה, "מה היא מנסה להשיג?" הרי מה הסיכוי שתתן לי תפקיד אחרי כל זה? קלוש! זה ברור. בגלל זה דווקא נוח לי שאתה לא יכול לדבר, עוד הייתי עלולה להאמין לך. תחשוב על זה, בטח היית אומר לי דברים כמו: "תשחררי אותי, אני מתחנן, בבקשה אני נשבע לך אני לא אספר לאף אחד. מה את רוצה? אני אתן לך מה שאת רוצה!" ואני אעמוד מולך ואני אגיד: "אני רוצה תפקיד!" "אני אתן לך מה שתרצי אם תשחררי אותי! איזה תפקיד את רוצה?" "אני רוצה את לידי מקבת!" "אני אתן לך את זה, אני נשבע!" ואז אני אאמין לך ואשחרר אותך ובזמן שאני בבית מדמיינת את עצמי על הבמה לבושה כליידי מקבת מול אלף איש ששואגים "בראבו" ומוחאים כפיים, יבואו מהמשטרה לקחת אותי. כי ככה זה תמיד קורה. הבטחות לא שוות כלום, אתה מבין, אנשים יגידו הכל במצבים כאלה. אז לא. אנחנו לא כאן כדי שתיתן לי תפקיד. אנחנו כאן בשביל משהו אחר לגמרי.

אתה יודע שאני רציתי להיות שחקנית כבר מכיתה ב'. ב'! מה זה, גיל 6, 7? כמה אנשים אתה מכיר שרצו משהו מגיל כל כך צעיר? ויותר מזה אני אגיד לך, אני לא סתם "רציתי" את זה, אני אפילו לא בחרתי את זה. אני קיבלתי את זה. אני אומרת לך, באמת, אם היית מכיר אותי אז, לא היית מעלה על דעתך, שהילדה המכוערת הזאת תהיה, אי פעם שחקנית. אבל זה קרה. באופרה חיפשו ילדה למקהלת הילדים. לאיזה סתם משהו, תפקיד קטן, לא משמעותי בשום צורה. אז הם לקחו אותי.

וזאת הייתה התקופה, תפסיק לזוז אתה מפריע לי! אני באמצע סיפור נו
באמת! הכי שמחה שהייתה לי בחיים. הרגשתי כאילו שלפו אותי מתוך החיים
הסתמיים והאפורים לתוך משהו חדש ומרגש. אהבתי הכל. מהרגע שבו הייתי
מתארגנת לצאת לחזרות ועד לרגע שבו חזרתי הביתה. אמא שלי הייתה
מלבישה אותי בחצאיות קצרות, בגרביונים מעוטרים, בנעלי לקה שחורות, ואז
היינו יוצאות לחזרות, ושם הייתי כל כך עסוקה שלא הייתי צריכה לחשוב על
החיים העלובים שלי, בכול זאת ילדה ענייה, משקפופרית, כולם צוחקים עליי
בבית הספר. מה שעוד ריגש אותי זה שהיינו מסיימות מאוחר שזה אומר
שהייתי הולכת לישון מאוחר יותר מכל שאר הילדים. ככה זה נמשך עד שיום
הבכורה הגיע.

(מוזיקת האופרה מתחילה)

זאת הייתה במה ענקית! ותפאורה ענקית, מושקעת בטירוף! הם יצרו עיירה
שלמה על הבמה! אני לא האמנתי שאני חלק מזה, שאני חלק מדבר כל כך
גדול, כל כך מרגש! הסתובבתי בחלל של הבמה והרגשתי כמו בובה בתוך
בית בובות ענק! היו המון זמרים ושחקנים וניצבים ואפילו סוס ומרכבה ושום
דבר לא היה אמיתי! — חוץ מהסוס. הוא כן היה אמיתי. וחשבתי... חשבתי
שרק אני יודעת שזה לא אמיתי. שכל הקהל חושב שזה באמת. שאני באמת
ילדה שהגיע לשם מהמאה ה-18. שיחקתי ילדה ענייה שרצה אחרי מוכר
הצעצועים ומתחננת שייתן לה צעצוע בחינם.

(שרה מתוך האופרה)

זה היה גדול! והייתה לי שמלה ישנה גדולה כזאת של פעם ואת הכובע הזה
עם הגומיות והמלמלות וזה היה כל כך מושקע שאפילו התחתונים שהיו לי
ממתחת היו התחתונים הארוכים האלה של פעם שלא ברור למה יצרו כאלה

וגם אף אחד לא רואה אותם אבל זה היה כל כך מושקע שאפילו את זה היה לי.

וכל זה טוב ויפה אבל הרגע הזה... הרגע הזה שבו אני "קיבלתי" את זה, היה רגע כזה שבו כל הילדים היו צריכים לרדת מהבמה. אני הלכתי שפופה כזאת, מסכנה, מאחורי כולם, כי לא חשבתי שיש בי משהו מעניין לראות. ואז... ראיתי אותה בקהל. מסתכלת עלי. היא הייתה האישה הכי יפה שראיתי בחיים שלי, אצילית, שיער קצר חלק ושחור והיו לה את העיניים הכי גדולות והכי שחורות שראיתי. אני לא ידעתי מי זאת האישה הזאת אבל היא הסתכלה עליי, מכל הילדים היא בחרה להסתכל רק עליי. ולא יכולתי להוריד ממנה את המבט. אני לא הכרתי את המבט הזה. היא הסתכלה עליי כאילו היא... גאה בי, כאילו היא רוצה לחבק אותי, כאילו היא רואה אותי, היא ראתה אותי. היא ראתה אותי. ואז זה קרה כמו כישוף... משהו השתנה בי, כל השרירים שלי נמתחו. הזדקפתי והרגשתי גבוהה, גדולה, ענקית יותר מכל הילדים, מכל האנשים, מכל העולם. ופתאום הבנתי מה עליי לעשות. הזיתי את הילדים שהיו לפני ובפעם הראשונה בחיי הובלתי את השורה. ירדתי במדרגות וכל צעד היה דרמטי, ומשמעותי. כאילו כל האופרה הזאת, כל השעה וחצי של האופרה הזאת הובילו לרגע הזה, לרגע שבו אנה דרימר יורדת מהבמה.

(דפיקות)

דייקנית השחקנית שלך. (הולכת להתארגן לרצח- שמה כפפות ולוקחת סכין)

בכל אופן, אני חוויתי תקווה מדהימה לחיים אחרים. טובים יותר שבהם יש לי משמעות.

אבל לא כל הרגעים הם יפים ומספקים כאלה כמו אז בכיתה ב'. לא. החוויה המדהימה הזאת שחוויתי בכיתה ב', נעלמה מהר מאוד. האופרה נגמרה וימי התהילה של אנה דרימר פגו והחיים חזרו לשגרתם. שוב לקום בבוקר, ללבוש את חולצת בית הספר המטומטמת עם הסמל המטומטם, ללכת לבית ספר ולפגוש ברחוב את אותם האנשים הגנריים המשעממים. השעמום, העצב, הבדידות והניתוק מכל שאר בני האדם חזרו. ולא משנה כמה ניסיתי לשחזר את היופי והחשיבות שהרגשתי. לא הצלחתי.

הכל נהיה גרוע יותר כי הפעם הרגשתי שיש משהו אחר, שיכול היה להיות טוב יותר, שיש בי משהו שאף אחד לא רואה. כמו שאתה לא באמת ראית אותי. והחלטת לקחת שחקנית אחרת. שחקנית סוג ג'. אני, אגב, לא משתמשת בשם האמיתי שלה באופן מודע, מתוך בחירה כי השם שלה מעורר בי... כזה.

נשים את זה בצד ונחזור וזה שנעלבתי. אני נעלבתי. איך זה יכול להיות? איך זה יכול להיות? אני הייתי מצוינת! היה לנו רגע! אמרת לי שאני הכי טובה, שזה הכי טוב שראית! אז למה? למה? השתגעתי מהמחשבות האלו, למה היא? למה היא? זה התחיל להעסיק אותי בצורה אובססיבית- המחשבה של למה היא ולא אני? מה יש בה שיותר טוב ממני?

הייתי חייבת לגלות את הנוסחה. אז התחלתי לעקוב אחריה, איך היא הולכת, איך היא מתלבשת איך היא מדברת. איך היא אוספת את השיער, איך היא ישנה, מתקלחת, מתאפרת. הכל, אני עשיתי הכל ולא הבנתי למה?! עד שנזכרתי פתאום במשהו שמורה למשחק אמר לי פעם. "אנה, יש הרבה שחקניות יותר טובות ממך ותמיד יהיו. אבל אין אף אחת שהיא כמוך." איזה משפט, הא? -- אין אף אחת כמוך... " זה לקח לי הרבה זמן ללמוד את זה... להבין את זה באמת, להפנים את זה. כאילו הייתה פעם אחת שבאמת הבנתי

את זה... אין - אף - אחת - כמוך... כשהייתי ילדה ממש כשימי התהילה שלי
נגמרו וחזרתי לחיי הכלום שלי. אני זוכרת את זה כאילו זה היה אתמול
יום. סלון. אני לבד.
אח שלי קורא לי מהחדר.
"אנה."

עכשיו, פעם, כשהוא היה קורא לי, הוא עוד לא היה מסיים את המילה "אנה"
וכבר הייתי מולו ומאחורי שביל של אבק מהריצה. זה היה פעם... לפני
האופרה. עכשיו כבר התחלתי לפתח חשיבות. כמו שאמרתי. לא הייתי באמת
מסוגלת להגיד את המילה "לא" אבל ניסיתי לשחק את המשחק אז פשוט
אמרתי: "מה?", בקור כזה, בריחוק. והוא אמר: "בואי רגע..." הוא רצה משהו.
ידעתי שהוא רוצה משהו, הוא תמיד קרא לי רק כי הוא רוצה משהו. הלכתי
לאט, רציתי שהוא יבין שיש לו אחות מגניבה, שכבר לא רצה כשהוא קורא
לה. כשנכנסתי לחדר שלו הוא אמר: "תביאי לנו סוכרייה מהמטבח, באמא
שלך". ובפעם הראשונה בחיי אמרתי: "לא." הייתי כל כך גאה בעצמי. זה נכון
שדקה אחרי כבר הייתי בדרך למטבח להביא לו ולחבר האידיוט שלו
סוכריות אבל זה היה רק בגלל שהוא הבטיח לי בתמורה כרטיס טיסה
לאסיה.

אז נכון, אני לא הייתי חכמה במיוחד אבל הוא נשבע באלוהים, באימא, בכל
העולם שהוא ייתן לי כרטיס. ומאיפה שאני באה, שבועה זה משהו שמכבדים.
זה לא סתם.

אז הלכתי למטבח. ובדרך למטבח דמיינתי את עצמי ב"אסיה". איזו מן ארץ
מדהימה זאת בטח... "אסיה" שם בטוח אוכל להיות חופשיה, להיות אני,
וכולם ישאלו אותי שם באסיה: "מי את" ואני אגיד: "אני אנה. אני שחקנית
מפורסמת. שיחקתי פעם באופרה והובלתי שורה של ילדים במדרגות וכולם

הסתכלו רק עליי" והם יגידו לי: "אה! זאת היית את?? שירדת במדרגות? את היית נפלאה!"

ואני אלבש שם באסיה שמלות מגונדרות ומשקפיי שמש גדולות וכשאעבור יגידו: "תראו, זאת אנה. היא שיחקה באופרה וירדה שם במדרגות. והיא קיבלה כרטיס טיסה לאסיה כי היא לא פחדה לעמוד על שלה ולהגיד "לא". דימיינתי שאני אשתה שם משקאות אקזוטיים כמו קוקטייל מתוך קוקוס, טוב, לא קוקטייל. אז פנטזתי על מילקשייק תות בננה. לא משנה זה לא העניין, העניין הוא שאני הייתי במרחק כמה צעדים מאסיה. אז נכנסתי למטבח גנבתי מהארון כמה סוכריות וחזרתי. בזמן חילקתי את הסוכריות, אמרתי: "אני אשמח עכשיו לקבל את כרטיס הטיסה שלי לאסיה", הוא אמר: "הא, הא, מטומטמת! את כבר באסיה" והם צחקו. עמדתי שם וראיתי את חלום אסיה מתפוגג מול העיניים שלי וברקע אני שומעת את הצחוק האכזרי שלהם .

אני יודעת, רוב האנשים יגידו מריבת אחים שגרתית ורגילה. אבל לא. מבחינתי לא היה בזה שום דבר רגיל. הוא נטע בי תקווה, ובמבחינתי, זה היה הקש ששבר את גב הגמל. באותו הרגע שנאתי אותו ואת החבר שלו כמו שלא שנאתי מעולם, רציתי להכאיב להם. אבל רק שתקתי, היו לי דמעות בעיניים, ולא רציתי שהם יראו אותי בוכה אז רצתי לחדר שלי, סגרתי את החדר, והחזקתי את הדמעות בפנים.

הלב שלי עמד להתפוצץ. הוא כאב כל כך שהייתי חייבת לעשות משהו. ואז שמעתי את אח שלי והחבר שלו יורדים למטה. יצאתי אחריהם. לא הבנתי למה אבל פשוט עקבתי אחריהם. הם לא הבינו מה הילדה המוזרה הזאת הולכת אחריהם. אח שלי אמר לי "תעזבי אותנו בשקט" "אני רוצה את הכרטיס הטיסה שלי."

"תחזרי הביתה, יא חולה"

"לא. אתם חייבים לי כרטיס טיסה."

יצאנו מהבניין אל הדשא השכונתי איפה שהיו כל ילדי השכונה הוא אמר:

"מה את לא מבינה, את רוצה כאפה." כולם הסתכלו.

"אני רוצה את כרטיס הטיסה שלי"

ואז החבר שלו התערב. "מה את לא מבינה? את לא רואה שאת רוקדת על

העצבים של אח שלך". לפני שאמשיך חשוב לציין שתי עובדות: עובדה מס'

1- אימא של אותו חבר נפטרה ממש שבוע לפני האירוע המדובר. עובדה

מס'2- אני הייתי ילדה מאוד רגישה ועדינה, מעולם לא פגעתי בנפש חיה,

לצורך ההדגמה: אם בטעות דרכתי על נמלה, הייתי בוכה ומתייסרת במשך

שבוע מרגשות האשם. אבל כשהוא אמר לי: "את רוקדת על העצבים של

אח שלך" אני אמרתי לו, בשקט, "ואתה רוקד על הקבר של אמא שלך".

(פאזזה)

המילים האלו פשוט יצאו מהפה שלי. יצא ממני קול אחר, לא שלי, לא של

שום ילדה ואפילו לא של שום אדם. זה היה קול של שד. הם לא זזו. הכל

מסביב עצר. הילדים ששיחקו, הציפורים שעפו, הכל עמד מלכת, אפילו

הכדור של אחד הילדים קפא באותו הרגע באוויר.

הוא לא היה מסוגל לעכל את האכזריות שלי, הוא לא האמין שאמרתי דבר

כזה. והוא התחיל לבכות. מול כולם. הילד הגדול הזה התחיל לבכות ואני רק

עמדתי מולו, בלי שום חרטה. בלי שום פחד.

"שום רגש של מוסר כליות נלוז אל יערער

בי את נחישותי, אל יעמיד מכשול

לפעולתה" (נופלת)

אז האבן פגעה בי.

(עושה תנועת "הילוך אחורה") שום רגש של מוסר כליות נלוז אל יערער בלי את נחישותי על יעמיד מכשול לפעולתה! (נעמדת בתנוחת פריז של נפילה) הוא זרק אותה בכזאת עוצמה. היא פגעה לי בדיוק בין שתי העיניים. שברה לי את המשקפיים. ניפצה את הזכוכית שנתקעה לי מתחת לעיניים. מה שהיה מדהים זה שלא הרגשתי כאב. זה היה כאב נעים. התחושה הסמיכה של הדם שירד מהעיניים. הנה שוב תחושה נפלאה של כוח, הנה שוב אנה דרימר, ענקית, חזקה, גדולה מהחיים, מהטבע, מהאנושות ומהכול. אני השפעת. הקול שלי עשה משהו, לא עוד זאת שלא מדברת או ממלמלת, לא... הפעם הייתי זאת שגרמה לילד גדול ממנה לבכות, הייתי זאת שגרמה לכולם להפסיק לעשות את מה שעשו, הייתי זאת שגרמה לכולם לדעת מאותו הרגע, מי זו אנה דרימר.

חם לי... (פאזה) חם פה אתה מרגיש את זה? האנרגיה שיש פה עכשיו? אתה יודע פסיכולוגית שלי אמרה לי שזה אחד הרגשות הקשים ביותר שאפשר להרגיש. אדם חש אכזבה כאשר אמות המידה או ההישגים שהוא ציפה להם לא התממשו במציאות. הזדמנויות שהוחמצו מוסיפות לרדוף אותנו. הסכנה הגדולה היא שאדם ישקע בהרהורים על האכזבות הבלתי נמנעות שיש בחיים ובשל כך לא יוכל להתמודד עם המציאות. וזה משהו שאנחנו לא רוצים להגיע אליו. (פאזה.) "את צריכה למצוא משהו בחיים שלך, שייתן לך את אותה הרגשה שהרגשת אז כשהיית בכיתה ב' אם תמצאי אותה, תוכלי שוב להרגיש גדולה מהחיים. את יודעת אח שלך צודק, את באמת כבר באסיה, את רק צריכה לראות. .

הייתי מתה לדעת מה עובר לך בראש, איך אתה חושב שזה יסתיים. תן לי לנחש: אתה שומע את הסירנות מתקרבות, מדמיין שהמשטרה באה להציל אותך ומקווה לסוף טוב.

אז תן לי להרוס לך- אני זאת שהזמנתי את המשטרה. התקווה היא אכזרית, נכון? קיווית לסוף טוב, אבל פאף! האכזבה... אח! לא נעים. זה נורא שהחיים שלך תלויים בהחלטות של מישהו אחר... נכון? לקראת הסוף רציתי לומר לך בכנות- נגעתי בי. כאן.

ועכשיו מר במאי היקר והמתוק שלי עליי להתכונן לאודישן החשוב ביותר בחיי. האודישן מול השוטרים. ופה יש רק אמת אחת- יאמינו לי או לא:

"תודה לאל שבאתם! כל כך פחדתי לא ידעתי מה לעשות!!! היא מטורפת היא פשוט מטורפת! זו השחקנית הזאת... (אני לא יודעת את השם שלה...) היא חטפה אותנו! היינו באמצע חזרות להצגה החדשה, היא התפרצה פנימה, איימה עלינו בסכין, הרביצה לנו, דיברה כל מיני שטויות על אופרה ועל אח שלה, היא רוצה את התפקיד שלי! היא משוגעת! היא עמדה שם שפכה בניזין בכל מקום ואמרה שאין לה טעם יותר לחיים, ושבמבחנתה שכל העולם יישרף... (קורסת) אני ברגע האחרון הצלחתי להשתחרר, היא ניסתה לדקור אותי... אני, אני הייתי חייבת להגן על עצמי.... ואז... אז... (קורסת) ראיתי את את הבמאי האהוב שלי מת.... היא הרגה אותנו! היא הרגה אותנו!

(בוכה בכי היסטרי. כשהאור מתחיל לרדת- היא נרגעת מהבכי ורואים על פניה חיוך)

-סוף-